

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tartás ára — új hang**

1. A tartás ára — új hang

Cső-Mária

János megpróbált továbblépni a Fülke-14 sötétedő folyosója felé, de a sérült combja váratlanul felmondta a szolgálatot. A feszültség, amit eddig a szigorú tartásával leplezett, egyetlen éles fájdalomként nyílt ki a húzában, s a férfi a forró szelepház fémfalának ütődött.

Alinda tekintete azonnal a férfi megfeszülő arcára tapadt. A lányban forró düh keringett a kolónia szabályai és a tehetetlenség miatt, mégis, amikor látta a jövevény rezdülését, lépett egyet előre. Nem finomkodott: megragadta János karját a könyök felett, és keményen megtámasztotta.

– Ne nyúlj hozzám! – sziszegte János elszorult torokkal, miközben a homlokán kövér izzadságcsöppek jelentek meg.

– Hallgass! – vágta rá Alinda élesen, dacosan. – Ha idefekszel a mocsokba, az őrszemek nem kérdeznek. A saját lábadon mész tovább, ha tetszik, ha nem.

A lány szorítása nem könyörület volt, hanem csupasz túlélési ösztön, mégis volt benne valami idegen a hideg vastörvények között: egy emberi gesztus elfedett magva. János szigorú tekintete egy pillanatra megenyhült, ahogy a lány szemébe nézett, de nyomban el is fordította a fejét.

A nagymama a háttérből nézte őket. A korábbi szentimentális emlékei helyett most csak a nyers valóságot látta: ebben a nyomorúságos világban még a dühből táplálkozó összefogás is az élet egyetlen megmaradt nyoma volt.